

תת"ע (עכו) 7797-11-22 - מדינת ישראל נ' יאסר דבאח

תת"ע (עכו) 7797-11-22 - מדינת ישראל נ' יאסר דבאחשלום עכו

תת"ע (עכו) 7797-11-22

מדינת ישראל

נגד

יאסר דבאח

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[18.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 10.01.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 04.08.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע וכי אם היה

מקבל את הדיון, אזי בהחלט היה מתייצב לדיון.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי המבקש זומן כדיון, ומשלא התייצב אין לו אלא להלין על עצמו, כן

הוסיפה המבקשת לעניין עיוות הדין כי לא נגרם פגם היורד לשורש העניין.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדין, יחד עם זאת, עיון במסמך אשר צורף על ידי המשיבה מעלה כי הזימון לדין נמסר לידי "מיופה כוחו של הנמען הרשום" (כאשר שמו של המבקש מופיע על גבי אישור המסירה). הזימון כלל פרטים מלאים של המבקש לרבות תעודת זהות, כתובת, וכן חתימה של מקבל דבר הדואר ושל הדואר. יתירה מזו, המדובר בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, והיה על המבקש לעקוב אחר מועדי הדיונים שנקבעים. ברור לכל כי התנדף לחלל העולם, והמבקש לא הצביע על כל אינדיקציה לפיה עשה מאמץ כלשהו כדי לעקוב אחר מועדי הדיון בעניינו.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדן, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש לפיה לא קיבל את הזימון לדין, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדין אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.

המבקש לא כפר במיוחס לו בכתב האישום, לא פירט את הגנתו ולמעשה לא ברור איזה עיוות דין ייגרם למבקש במידה והכרעת הדין תיוותר על כנה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"ד, 18 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.